

Domnul Dan și tușa Maia
jucau table în odaia
unde Toc și Păscărlie
vorbeau despre poezie.

După ce dădu un mart, domnul Dan se plictisi și propuse-un joc de darts. Iar mătușa se-nvoi.

Fiindcă nu vedea deloc aruncă la țintă tușa, ca săgeată, chiar cu Toc. Mai să nimerească ușa!

- Unde sunt, măi, Păscărlie?
- Te-ai înfipt în toc, bădie!
- M-am înfipt în ce? Glumești?
- Nu, nu sunt prea bune vești.

– Care toc? Ce tot vorbești?
– Care toc? În **tocul ușii...**
Și-acum stai ca prins în clești, lângă camera mătușii.

- Toc în toc, cum ar veni, mârâi motanul blând și-ncepu a se hlizi:
- Vai, cam multe tocuri sunt!

Domnul Dan sări pe dată
și zise, pe-un ton decis:
– Tușă, asta nu-i săgeată!
Este tocul meu de scris!

Tușa, mută ca un pește,
smulse tocul cel faimos,
însă-i tremură-ntre dește
și-l scăpă atunci pe jos.

– Vezi să nu te urci pe el!
strigă domnul Dan, speriat.
Prea târziu, nu știu-n ce fel,
trosc!, și tocul fu călcat.

– Păscârlie, ce-a fost asta?
m-a izbit ceva, of, of...
– Aoleu, bată-l năpasta,
ăsta-i **tocul de pantof.**

Azi nu ai prea mult noroc!
Faci ce faci și tot dai peste
un alt toc și înc-un toc,
vai de mine, ce poveste!

